

(המשך מעמוד 19)

אני בטוח שריקה מכירה את ביבר היטב. הרי הוא פירמה! והם נפגשו כעבר. אבל באותו רגע, על הכימה, היא לא זיהתה אותו.
תגובתו של שאול ביבר:
 צילצלו אלי ממישרד החוץ, ר אמרו שפנו אליהם מהשגרירות כי פאריס בעניין להקה צבאית. הם לא עשו מחקרים בעניין — כאשר מדברים על להקות, פונים אלי.
 נכון שיצחקי היה קצין ההינדוק הפיקודי באותה התקופה, ואני אר מרתי למה את זה, אבל הם אמרו: זה בסדר, לא מעניינים אותנו המחקר רים ההיסטוריים, אנחנו רוצים שאר תה תהיה שם.

כאשר ריקה עברה עם הלהקה, הייתי רחוק מענייני הינדוק. הייתי או סמ"ד או מרד"ך בקורס מ"פים. אבל מאוחר יותר כתבתי לריקה שיר, צביקה א. היה מחזמר, שאותו כתבתי יחד עם אורי טלע ולאכס מסיס. רידי מנסי כתב את הפיז מונים, יוחנן זראי את הלחנים וריקה היתה הכוכבת.

היו עוד אינספור מיפגשים ביני לבין ריקה, בתוקף התפקידים שלי כראש ענף ההווייזינג והקצין החי נוך של השיריון. לאנשי הטלוויזיה הצרפתית היה מידע על ריקה, והיה מידע עליי. הם קראו לי "קולונל ביבר".

בעצם, הם רצו להזמין רק אותי. אבל אמרתי שאם הם רוצים לעי שות משהו עוד יותר מוצלח, שיר מינו חברים מהלהקה, והם שמחו ל רעיון. שיכנו אותנו במלון של שי לושא כוכבים, סטלה. הייתי שמח אילו יצחקי היה נוסע, אבל ביקשו אותי, לא אותו.

ריקה לא זיהתה אותי על הבי מה, כי הייתי רחוק ממנה, אולי 25 או 30 מטר. כאשר התקרבת אליה, היא נפלה על צווארי. יש דוקומנטיים, יש קלטמזידיאו. חוץ מזה, איך יכלה לזהות אותי? הרי אף פעם היא לא ראתה אותי כפי שהייתי לבוש באותו ערב, בחליפה: למה לא סיפרתי שום דבר כי תוכנית? כי ככה סיכמנו מראש. עשינו חזרות. הוחלט שטימור יס פרי, כי הוא קריין מיקצועי, ויודע מה לעשות במיקרופון. החלטנו מראש גם מה הוא יספר — שלא הירשו לריקה להיכנס לחדר האר כל של הקצינים, מכיוון שהאחד ראית טענה שהמחשף העמוק שלה מבלבל את הקצינים.

לגבי התפקיד שלי — סוכס שאני אניש לריקה את המתנה, מרדליון.

מה פתאום גילה?

אני מצטער לשמוע שיצחקי מרגיש את עצמו מקופח. אבל מה אני יכול לעשות? הרבה קצינים אחרים בפקוד יכולים להרגיש את עצמם מקופחים.
 אני מאוד מכבד את יצחקי, אבל כשאומרים — תנו שם של ארם השייך ללהקות הצבאיות, אומרים שאול ביבר. חושבים גם שהייתי קצין הינדוק ראשי, וזה, כמובן, לא נכון.

לא היה לי שום רצון לפגוע בי ארם הנחמד הזה. לא גזלת ולא

* באותה התקופה כיהנו יוחנן וריקה זראי גם ככתבים של העולם הזה לעניין מוסיקה. גם אורי טלע ולאכס מסיס היו אז חברי מערכת העולם הזה.

יגאל תומרקין משיב לאמנון דנקנר:

גרו. פי. אינו ידיו!

ולאיצולחים וקנים בודדים. משהגיע מישהו למשהו, נשאר בבית לעבוד. ראה פיקאטו, דאלי. ראה בקט. ראה מישל טורנייה ועוד. ועוד: ברלין ופאריס זה לא תל-אביב. שם נפגשו אנשים משום שלא נפגשו בבית כמו כאן, נקודה. התגודדות איננה חברות. גם לא אותה גרופיות של דנקנר על מחלתו של רב"א. היא יותר SHOCK THERAPY של היפוכונדרים.

לפני שבועיים פירסם יגאל תומרקין מעל עמודי "העולם הזה" (12.4.89) כתבה בשם "נקרופילים", ובה התקפה חריפה על מסיבת ההספידה שערך דן בן-אמוץ. בשבוע שעבר השיב לו אמנון דנקנר, ידידו של בן-אמוץ, תשובה חריפה תחת הכותרת "קיאא של קינאה". להלן תשובה ששיגר תומרקין ל"העולם הזה".

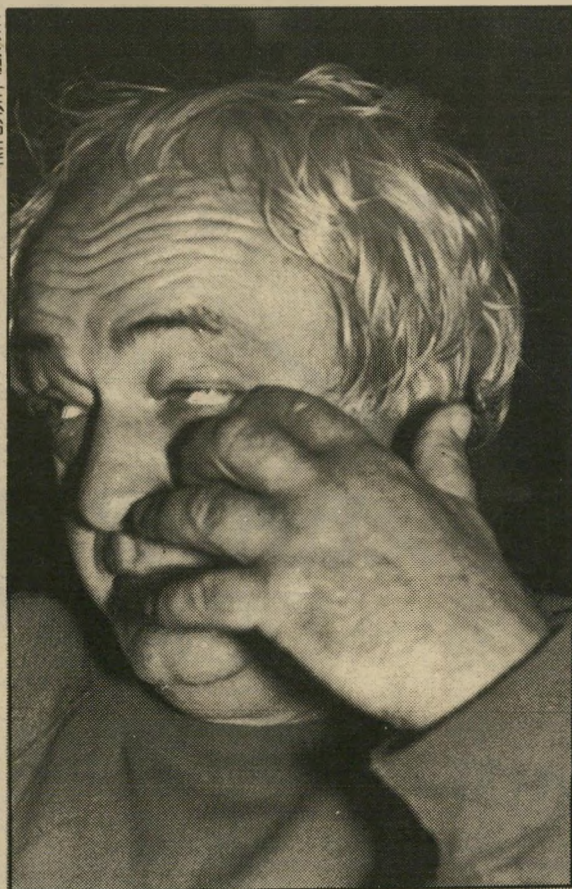
לפני נסיעתי טרחו חברים להקריא לי את דיבריהבלע של אמנון דנקנר ביחס אלי. אמנון מציג את עצמו כביוגראף של דן בן-אמוץ. אני מאחל לו יתר הצלחה מאשר זאת שזכה בה בביוגראפיות של תמר גולן ולאה נודלמן. לא צריך למכור לי את דן בן-אמוץ. אני מכיר אותו היטב זה 34 שנים. הוא היה גם הקליינט הישראלי הראשון למצלמתי המיוחד-גרמנית מסוג קוונטאקס, וגם לאמנותי.

הייתי גם אחד המאיררים של סיפרו האחרון בגילגולו הראשון הצברי — איך לעשות מה. כפי שהיה לי הכבוד הלא-מפוקפק לעבוד עימו בצ'יפור הנפוש ז"ל, ולהיות אחד הראשונים לשמוע פרקים מתוך הרומאן

רחל אבנרי, העולם הזה

רחל אבנרי, העולם הזה

תומרקין וקרופילים

דנקנר (לידו: אלכס אנסקי) קיא של קינאה

אני מציע לדנקנר להתכתב עם שכמותו. כל אותם ילדים של אמא פולניה (ראה י. פולני), הנושמים מן הפה ולא מן האף, ולהם תמיד שומן וריח דג-מל מאחורי האוזניים.

לאמנון יש בעייה עם האינטגרטי והלוגואליות החברית. הוא גרופי מעריץ. ראה יגאל אלון, הרה בושס, עמוס קינן ואחרים. אחריכך בועט, אחריכך שוב מתנצל ומכה-על-חטא. ואחריכך קורה ההיפך: ראה הספרדים (איץ לי אחותי), ראה הרתיים, ראה עורכיהעיתונים. בועט, ואחריכך הולך לקאנוסה וחוזר חלילה.

ולא שאיננו מוכשר. אך נתקיימה בו בירכת יעקוב לדן: "נחש עלי דרך ושפיפון עלי אורח", אשר ישופנו עקב בכל הורמנות. (השם הנכון הוא דן ק' נר).

לטענתו, שכל מה שכתבתי הוא קינאתי על שלא הוזמנתי — שטויות. גם דן וגם דנקנר מכירים אותי בכדי לדעת שלא הייתי בא. איני הולך ללוויות ולא לחתונות, כך שמעם נמנע ביזיון הסירוב הזה. אני רוצה להציע: אם דנקנר רוצה לבוא בין אנשי-התרבות, לרוחץ מעצמו את הפולניות של אמא ולהתחיל לנשום דרך האף, ולא דרך הפה, אז שתחיל לתרגל ידידות וחברות, במקום גרופיות, בעיטות והתגודדות בהמות. ושלוש על ישראל.

יגאל תומרקין

יוחנן זראי היה מאוד ידוע בקרב המוסיקאים. על השאלה מדוע לא טיפלן ל- ביבר בעניין, אומר יצחקי, המשמש כיום כמרצה לתנ"ך ולארכיאולוגי- יה בארץ ובחו"ל. קודם כל, אני חושב שאין עם מי לדבר. ושנית, זה

הראשון האדולסנטי שלו. הוא גם הכיר לי את אורי דייוויס. רב"א היה בעבורי משל, ותו לא.

אכן, בין חברי היו גנרלים, ארכיטקטים, פוליטיקאים, אנשי עולם תחתון ואפילו אמנים. איני מכחיש — התגודדתי. אך איני רואה בזאת גבורה וחברותא, אלא עקביאכילס וחולשת-הבשר.

כאשר להתגודדות בכתיההקה של ברלין ופאריס — לא דנקנר האיש שיספר לי עליהן. היו אלה תמיד-תמיד מקומות לאנשים צעירים

* שבועון הומוסיטי שהופיע במשך זמן-מה.

גנבתי ממנו. יש לי מיכתב — אם לא זרקתי אותו עדיין — מהטלוויזיה צבאית, שבו מבקשים ממני לבוא, באופן אישי. אמרו להם ש- אני ארם מאוד עסקי, ולכן הם כותב בים. אנחנו מאוד מבקשים שת- בוא".